

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

<https://muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/kadra/k-k/mieczyslaw-klosinski/42721.Mieczyslaw-Klosinski.html>
2023-09-23, 19:55

kpt. **Mieczysław Kłosiński** – syn Jana, urodził się 28 listopada 1905 w Płocku, porucznik piechoty Wojska Polskiego, major broni pancernych Polskich Sił Zbrojnych, komendant Szkoły Podchorążych Rezerwy Broni Pancernej, pełniący obowiązki zastępcy dowódcy Pułku 7 Pancernego.

Do Wojska Polskiego wstąpił w dniu 17 października 1927 r. W toku swej służby awansował do stopnia kaprała i zaliczony został do korpusu podoficerskiego. W roku 1930 służył w wojskach pancernych i posiadał już rangę plutonowego. Rok później, po złożeniu maturalnych egzaminów eksternistycznych, został skierowany do Szkoły Podchorążych dla Podoficerów w Bydgoszczy, kształcącej podoficerów zawodowych na oficerów.

Zarządzeniem Prezydenta RP Ignacego Mościckiego z dnia 5 sierpnia 1933 r. mianowany został na stopień podporucznika w korpusie oficerów piechoty. Zarządzeniem Ministra Spraw Wojskowych wcielony do 14 Pułku Piechoty, stacjonującego we Włocławku. W pułku tym pełnił, między innymi, funkcje młodszego oficera - dowódcy plutonu w 4 kompanii strzeleckiej w II batalionie oraz dowódcy plutonu w 6 kompanii strzeleckiej w II batalionie.

Został awansowany do stopnia porucznika ze starszeństwem z dnia 1 stycznia 1936 r. oraz 113. lokatą w korpusie oficerów piechoty. Na dzień 21 września 1936 r. dowodził plutonem w 3 kompanii c.k.m. w III batalionie 14 Pułku Piechoty (część źródeł podaje, że podczas swej służby w 14 Pułku Piechoty Mieczysław Kłosiński dowodził również kompanią strzelecką i kompanią administracyjną).

Rozkazem Biura Personalnego Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 22 lutego 1937 r. (L.dz. 244/tj. II-3) został przeniesiony z 14 Pułku Piechoty do Korpusu Ochrony Pogranicza. Na mocy rozkazu dowódcy KOP z dnia 27 lutego 1937 r. przydzielono go do Batalionu KOP „Sejny”. Po przybyciu w dniu 8 marca 1937 r. do batalionu, wyznaczony został przez jego dowódcę na stanowisko dowódcy plutonu w kompanii karabinów maszynowych. Od dnia 8 listopada do grudnia 1937 r. zajmował w zastępstwie stanowisko dowódcy kompanii k.m., a od dnia 23 maja 1938 r. do dnia 10 lipca 1938 r. pełnił obowiązki dowódcy tejże kompanii. Z dniem 11 lipca 1938 r. został ponownie mianowany dowódcą plutonu w kompanii k.m., po zdaniu agend dowódcy tej kompanii. Piastował również stanowisko prezesa Spółdzielni Spożywców KOP „Zgoda”, założonej przy macierzystym batalionie. W grudniu 1938 r. powołano go na zastępcę prezesa zarządu Wojskowego Klubu Sportowego „Sejny”. W tym czasie zajmował również stanowisko prezesa sekcji strzeleckiej tego klubu. Z dniem 17 lutego 1939 r. wszedł w skład komisji rewizyjnej WKS „Sejny”. Rozkazem dowódcy Brygady KOP „Grodno” z dnia 31 marca 1939 r. został wyznaczony, wraz ze st. sierż. Janem Podsiadłym, asesorem Wojskowego Sądu Rejonowego w Grodnie. W tym czasie pozostawał

nadal na stanowisku dowódcy plutonu w kompanii karabinów maszynowych. W dniu 28 maja 1938 r. rozkazem dowódcy KOP odznaczony został Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę. Na mocy zarządzenia z dnia 11 lipca 1938 r., podpisanego przez Prezesa Rady Ministrów Felicjana Sławoja Składkowskiego, nadano por. Kłosińskiemu Srebrny Krzyż Zasługi - za zasługi w służbie granicznej.

We wrześniu 1939 r. por. Kłosiński zajmował stanowisko dowódcy kompanii c.k.m. odtworzonego (po zmobilizowaniu II batalionu 134 pułku piechoty rezerwowego) Batalionu KOP „Sejny”. W dniu 6 września batalion wyruszył z Sejna, by dnia 17 września 1939 r. dotrzeć nad Niemen, gdzie jego dowódca dowiedział się o sowieckiej agresji. W związku z tym batalion powrócił do miasteczka Sopoćkinie (por. Kłosiński o agresji radzieckiej dowiedział się we wsi Hoża). W dniu 21 września 1939 r. wieczorem batalion „Sejny” (w składzie 1 i 5 kompanii strzeleckich oraz większości kompanii ckm, przy której pozostał por. Kłosiński) rozlokowany był na przedpolu Sopoćkin i osłaniał stacjonujący tu sztab polowy DOK Nr III oraz kwaterę jego dowódcy - gen. bryg. Józefa Olszyny-Wilczyńskiego (który został zamordowany przez Rosjan w pobliżu Sopoćkin następnego dnia rano). W nocy z 21 na 22 września część kompanii ckm (bez porucznika Kłosińskiego) wraz z 2 i 3 kompaniami strzeleckimi baonu „Sejny” wzięły udział w próbie uchwycenia mostu na rzece Łosośnie, co miało przeciwdziałać spodziewanemu radzieckiemu uderzeniu z kierunku Grodna. Oddziały wysłane zostały zarekwizowanymi autobusami lecz nie zdołały uchwycić mostu przed radzieckimi czołgami z Oddziału Wydzielonego 2 Brygady Pancerniej. W okolicy Sopoćkin oddziały te powróciły w godzinach popołudniowych 22 września, nie dotarły jednak do samego miasteczka, gdyż w nocy z 21 na 22 września pozostała część baonu „Sejny” wzięła udział w jego obronie przed sowieckimi czołgami i po godzinnej walce została zmuszona do wycofania się, ponosząc przy tym znaczne straty. Podczas obrony Sopoćkin niepełna kompania ckm dowodzona przez por. Kłosińskiego zwalczała ogniem cekaemów i moździerzy atak wrogich czołgów. Następnie, osłaniała wycofywanie się pododdziałów baonu za Kanał Augustowski, gdzie nastąpiło połączenie z grupami wracającymi z nieudanej próby uchwycenia mostu. W dniu 23 września żołnierze baonu „Sejny” walczyli w rejonie śluży Nowosiółki i w Kaletach, gdzie Rosjanie zamordowali kilku ujętych żołnierzy batalionu oraz załogę strażnicy KOP „Jelinki”. Obroną Kalet dowodził ppłk Michał Osmola - dowódca batalionu „Sejny”. Obrona tej miejscowości przed sowiecką piechotą i czołgami trwała od godziny 16:00 do godziny 17:30. Żołnierze polscy otrzymali rozkaz prowadzenia walk opóźniających i zbiórki w Budwieciu. Następnie, batalion odszedł w ogólnym kierunku na Stanowisko i Giby. Kompanie rozbite w lasach augustowskich zbierały się do północy w nakazanym rejonie. Po osiągnięciu Budwiecia ppłk Osmola - wobec braku żywności, amunicji i przede wszystkim możliwości prowadzenia dalszych działań - podjął decyzję o zaniechaniu dalszej walki. W dniu 24 września 1939 r. około godziny 1:30 porucznik Mieczysław Kłosiński wraz z resztkami batalionu KOP „Sejny” przekroczył granicę z Litwą w miejscowości Kouknary (obecnie Kauknoris), udając się na internowanie. Na Litwę dotarło około 30% pierwotnego stanu osobowego batalionu.

Zaraz po przekroczeniu granicy polsko-litewskiej przez ostatnie wozy batalionu pojawiły się

na niej czołgi sowieckie. Baon przybył do miejscowości Kopciowo, gdzie złożył broń na żądanie władz litewskich. Tutaj nastąpił postój, a Litwini nakarmili polskich żołnierzy. W Olicie oddzielono oficerów od żołnierzy, a ci pierwsi trafili na krótko do Rakiszek, po czym przeniesiono ich do obozu w Kalwarii na Suwalszczyźnie. W listopadzie 1939 r. wraz z por. Kłosińskim przebywało w obozie internowania w Kalwarii około sześciuset oficerów Wojska Polskiego. Po aneksji Litwy przez ZSRR, dokonanej w czerwcu 1940 r., trafił w dniu 10 lipca 1940 r. do obozu w Putywlu na Ukrainie, a z dniem 22 czerwca 1941 r. przeniesiony został do obozu NKWD w Griazowcu (Rosja). *Według części źródeł po okresie internowania na Litwie został aresztowany przez NKWD, potem przebywał w obozie „Kozielsk II”, następnie w moskiewskich więzieniach Butyrki i Lefortowo, a w końcu w łagrze w Griazowcu, skąd po „amnestii” trafił do armii gen. Władysława Andersa.* W wyniku „amnestii” ogłoszonej po podpisaniu układu Sikorski-Majski został zwolniony z obozu. W dniu 3 września 1941 r. przybył do Tatiszczewa, gdzie wstąpił do organizowanych tam Polskich Sił Zbrojnych dowodzonych przez gen. dyw. W. Andersa.

W dniu 5 marca 1942 r. sformowano w Kaindzie (Kirgizja), na terenie ZSRR, Szkołę Podchorążych Rezerwy Broni Pancерnej dla nowych elewów, wchodzącą w skład Centrum Wyszczolenia Broni Pancерnej (utworzonego z dniem 15 lutego 1942 r. w Karabałty - Woźniesienowka). Porucznik Mieczysław Kłosiński (przeniesiony już w tym czasie do korpusu oficerów broni pancерnych) został komendantem i promocji tej szkoły. W początkowym okresie swej służby w ZSRR dowodził kompanią w 5 batalionie pancерnym (oficerowie i żołnierze przydzielani wówczas do korpusu broni pancерnych, a stawiający się do służby w Tatiszczewie - miejscu formowania 5 Dywizji Piechoty - otrzymywali przydział do 5 batalionu pancерnego). Słuchacze przybyli do szkoły w dniu 26 lutego 1942 r., a I promocja miała swój okres unitarny w okresie od 5 do 21 marca 1942 r. W dniu 26 marca 1942 r. kadre i słuchaczy szkoły przewieziono koleją do Krasnowodzka, a w dniu 2 kwietnia 1942 r. przetransportowano ich statkiem do Persji. W dniu 27 kwietnia 1942 r. szkołę przeniesiono do Egiptu, następnie do Palestyny, potem zaś do Iraku (obóz Kizil - Ribat). Dopiero tu rozpoczęto właściwe szkolenie pancерne, które zakończono 27 lutego 1943 r. Szkołę ukończyło 102 uczniów (z rozpoczynających kurs 148 elewów), którzy zostali promowani na podchorążych. M. Kłosiński zajmował stanowisko komendanta Szkoły Podchorążych Rezerwy Broni Pancерnej przez cały okres trwania I promocji, a na zakończenie szkolenia odebrał defiladę swych podkomendnych. Po zakończeniu szkolenia i promocji Szkoły Podchorążych Rezerwy Broni Pancерnej M. Kłosiński kierował innymi kursami w Centrum Wyszczolenia Broni Pancерnej, prowadzonymi na terenie Środkowego Wschodu i Włoch. Po ewakuacji ze Związku Radzieckiego oraz przybyciu na Bliski Wschód, porucznik Kłosiński znajdował się na ewidencji 4 Batalionu Czołgów.

Został awansowany do stopnia kapitana ze starszeństwem z dniem 1 marca 1944 r. Od dnia 15 września 1945 r. służył w Pułku 7 Pancерnym. Powrót pułku z Włoch do Wielkiej Brytanii odbywał się w trzech transportach. Kapitan Kłosiński powrócił ostatnim z nich, który w dniu 5 lipca 1946 r. przemieszczony został z Gubbio (miejsce stacjonowania pułku) do Maceraty. Kilka dni później 22 oficerów i 244 szeregowych trafiło do obozu

przejściowego w Neapolu, skąd w dniu 15 lipca o godzinie 18:00 odплыnęli brytyjskim statkiem s.s. „Ormonde”. Do Zjednoczonego Królestwa kpt. Kłosiński przybył w dniu 22 lipca 1946 r. Sporządzona dzień później w obozie Hardwick Hall (hrabstwo Derbyshire) obsada Pułku 7 Pancernego wykazywała kpt. Mieczysława Kłosińskiego na stanowisku pełniącego obowiązki zastępcy dowódcy pułku.

Na podstawie rozkazu L. dz. 6675/Pers/46 z dnia 17 sierpnia 1946 r. mianowano go dowódcą szwadronu w Pułku 7 Pancernym (według części źródeł Mieczysław Kłosiński od września 1945 r. aż do demobilizacji dowodził szwadronem marszowym Pułku 7 Pancernego). Wybrany został na przewodniczącego „Kapituły Odznaki Pułkowej Pułku 7 Pancernego”, której pierwsze posiedzenie odbyło się w dniu 10 sierpnia 1946 r. Dnia 14 sierpnia 1946 r. Kapituła Odznaki Pułkowej Pułku 7 Pancernego złożyła wniosek o nadanie kpt. Kłosińskiemu odznaki pułkowej rzeczywistej. Przyznana mu odznaka pułkowa nosiła numer 2B (ówczesny numer ewidencyjny kapitana Mieczysława Kłosińskiego to 1905/50/III).

W dniu 26 marca 1947 r. otrzymał stopień oficera Polskiego Korpusu Przysposobienia i Rozmieszczenia oraz numer osobowy 6971. Podczas swego pobytu na obczyźnie uzyskał tytuł inżyniera, a przez emigracyjne władze awansowany został w 1947 r. do rangi majora. Na początku 1952 r. wyjechał do Stanów Zjednoczonych. W dniu 18 lutego 1952 r. przybył do Nowego Jorku na pokładzie statku s.s. „Homeland”, którym wypłynął z Southampton dnia 9 lutego 1952 r.. Jako miejsce swego pobytu wskazał wówczas New Haven w stanie Connecticut. Do końca życia mieszkał już w USA. Zmarł w dniu 20 lutego 1973 r. w Springfield (stan Massachusetts) pod nazwiskiem Mitchell Klosinski.

Mieczysław Kłosiński żonaty był z Cecylią z domu Kurowską (ur. 30 grudnia 1907 r., zm. 4 września 1986 r.), córką emerytowanego starszego sierżanta 14 Pułku Piechoty - Józefa Kurowskiego. Mieli syna Tadeusza Mieczysława (ur. 17 czerwca 1937 r. w Grodnie, zm. 1 września 2002 r. we Włocławku). Żona i syn spoczywają na włocławskim cmentarzu (sektor 34, rząd 4, grób 56). Na ich grobie znajduje się symboliczna płyta nagrobna Mieczysława Kłosińskiego. Zawarto na niej informację, że był majorem Wojska Polskiego, uczestnikiem wojny obronnej we wrześniu 1939 r., kampanii afrykańskiej i walk pod Monte Cassino, odznaczonym orderami polskimi i zagranicznymi.

Ordery i odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi

Brązowy Medal za Długoletnią Służbę

Odznaka Pułkowa Pułku 7 Pancernego

Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami

Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino

Medal Wojska

Gwiazda za Wojnę 1939–1945
Gwiazda Afryki
Gwiazda Italii
Odznaka pamiątkowa 2 Korpusu Polskiego

Bibliografia

[Lista starszeństwa oficerów zawodowych piechoty. dodatek bezpłatny dla prenumeratorów „Przeglądu Piechoty”. 5 czerwiec 1935 r.](#)

Ryszard Rybka, Kamil Stepan: *Rocznik Oficerski 1939. Stan na dzień 23 marca 1939.*

Zdzisław Ciesielski: *Dzieje 14 Pułku Piechoty w latach 1918-1939.*

Ryszard Rybka, Kamil Stepan: *Awanse oficerskie w wojsku polskim 1935 - 1939.*

[Dzienniki Personalne Ministerstwa Spraw Wojskowych z lat 1920 - 1937.](#)

[Dziennik Personalny Ministerstwa Spraw Wojskowych Nr 3 z 11 listopada 1938 r.](#)

Tadeusz Kryśka-Karski, Henryk Barański: *Piechota 1939-1945. Zeszyt 15.*

Jan Pięta, Wanda Krystyna Roman, Maciej Szczurowski: *Polacy internowani na Litwie 1939-1940.*

Marian Włodzimierz Żebrowski: *Zarys historii polskiej broni pancernej: 1918-1947.*

Artur Ochał: *Na litewskiej rubieży. Brygada KOP „Grodno” (1929-1939).*

Włodzimierz Kowalski: *U polskich stoim granic ... Opowieść o żołnierzach baonu KOP „Sejny”.*

Władysław Szkoda: *Szkola Podchorążych Broni Pancernej na Bliskim Wschodzie (I promocja).*

[Przegląd Kawalerii i Broni Pancernej](#) Nr 30.

Włodzimierz Samira: *Polska Broń Pancerna w ZSRR. Przegląd Kawalerii i Broni Pancernej* Nr 92.

Andrzej Suchcitz, Marek Wroński: *Barwa Pułku 7 Pancernego: zarys monograficzny.*

[Instytut Pamięci Narodowej - Indeks Represjonowanych.](#)

[Monitor Polski Nr 159 z 15 lipca 1938 r.](#)

zbiory Archiwum Straży Granicznej w Szczecinie

Opracował: **Rafał Michalak**, zdjęcie oficera pochodzi ze zbiorów **Edwarda Kurowskiego**